

BORSSZEM JANKÓ

B É K E !

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencz-terez 7. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Pontus partján.

Z ABLAKBÓL honnan Andrassy kinézett,
A mikoron jöttek bujdosó vitézek,
Sirva hazát vesztve,

Véres koldus mezbe,
Szép Magyarországból:
Ama ablakból most török császár nézi,
Hogy jönnek a muszkák kancsukás vitézi,
S bús könnye alá foly.

Szép Konstantinápoly, világ menyasszonya,
Hajh! ilyen vőlegényt nem hittél te soha!
A seb mit a kozák
Lova patkója vág
Európát vérzi!
Világhatalomnak kulcsa a birásod,
S a világ hatalma lett durva sirásod,
S vesztedet nem érzi!

Rodostóból jönnek kevély muszka hadak,
Rodostóban egy sir, — sir patkóik alatt:
Régi koporsóban
Porlott szív megdobban,
S szívünkbe nyillalik.
Tenger mormolása, futó szél zugása,
Rákóczy lelkének kinos háborgása
Egész ide hallik!

Zágon felé csillag, egy halovány csillag,
Hol a rét virági illatozva nyilnak,
Nem is sejtik hogy tán
Kis időnek fogytán
Duló vihar jöhet.
S nem szép szüzek keze tüzi kebelére,
Hanem letapossák, s haló hősök vére
Forrón áztatja meg.

Még eddig volt egy nép kivel egyek voltunk,
Jó, rossz szerencsére közösen gondoltunk —
De most már az sincsen!
Karja rabbilincsen,
Szíve összetörve!
Most már csak egyedül, egyedül, egyedül,
Segélyt, barátságot nem várva senkitül,
Nézünk a jövőbe!

Nézünk a jövőbe . . . És a muszka hadak
Konstantinápolyba vonólnak azalatt;
S nem a török császár,
Hanem a fehér czár
Uralkodik ottan!
Rákóczinak sirján kozák lova legel,
Müezzin dalára muszka gúnydal felel,
S túrik mind nyugodtan!

Az ablakból honnan Andrassy kinézett,
A mikoron jöttek bujdosó vitézek,
Most a zultán néz ki,
És a szeme ég ki,
Hogy meg kellett lenni!
Nekünk pedig ha majd új számkivetésre
Fordulna a sorsunk, testvér-ölelésre
Nem lesz hova menni!

Két ellenfél.

Görög: Hóhort. Török: Hóbart.

Muszka közmondások.

Nem oda Galata!
Halál ellen nincs konferencia
A más Bosporusában meglátja a szálkát, a maga
fekete tengerében a gerendát sem.
»Gát kell a legényre!« ugymond Szkobelef és veti
föl a sok sánczot.
Nem kell a Marmara-tengert az angol flottával
kiönteni.
Nem azé a török, a ki kergeti, hanem a ki megeszi.
Sok disznó ludat győz.
Kiforditom beforditom, mégis muszka a muszka.
Jó szappanozás fél jóllakás.
Megette a gyertyát, nem kell csodálni, ha fogy.
Szája veri meg az ánglust.
Muszkából nem lesz szalonna.
Az ígélet szép szó, ha meg nem adják, nagyon jó.
Nem kell a gyertyát véka alá rejteni, hanem meg-
enni.
Próféta a Saulok között.
Mondja a muszka Mahomedhez: »Senki se próféta
a maga hazájában.«
Nagy a szája mint Rácországé.
Eltűri a depes, akármit irnak is rá.
Ne fess falra Totlebent, mert megjelen.
A muszka csak muszka, ha Konstantinápolyba
hajtják is.

ACHILLES BUJA.

— Ez a hitvány légyraj akar az én görög nemzetem lenni! ? ...

„A congressus.”

— *Muska-magyar-osztrák-angol népszínmű.* —

SZEMÉLYEK:

Európa, elhagyatott árva.
 Gorcsakoff, gyámja, aki el akarja venni.
 Bismarck } néma szereplők.
 Crispi }
 Andrásy } haragos diplomaták.
 Beaconsfield }
 Titkár.
 Ucháczius.
 Népség, katonaság.

Előjáték.

Külgyminiszteri palota Pétervárott.

Gorcsakoff (énekel.)

*Ez a világ amilyen nagy,
 Te Byzanczom oly kedves vagy,
 Ha én téged bírhatnálak,
 A világgért nem adnálak.*

Titkár. Bécsből most érkezett egy távirat, melyben minket közös konferenciára felszólítanak.

Gorcsakoff (csak tovább énekel.)

*Széna, széna, széna terem a réten,
 Nem megyünk Bécs városába a héten
 Piros alma gömbö—gömbö—gömbölyű,
 Prakti-takti-politikám igen—igen gyönyörű!*

Titkár. Más hírek is érkeztek: bevonultunk Konstantinápolyba, elvettük a török flottát, miénk a Bosporus és a török várak, a zultán ki van nevezve strázsameszternek a Preobraszenszky-ezredhez . . .

Gorcsakoff. Elég, most már mehetünk a konferenciára tanácskozni. (Bepakkol és elmegy.)

*

I. felvonás.

Bécs. Konferenzia terme.

Lord Beaconsfield.

*Volt szeretőm, esztendeig biztattam,
 Tönkre is ment iszonyuan miattam;
 Most is megvan szegény feje, de másnál.
 No de se baj, több is veszett Mohácsnál.*

Európa.

*Bús az idő, bus vagyok én magam is,
 Valamennyi diplomata, mind hamis,
 Igéretük nem állandó,
 Mint az idő változandó*

A császár is.

Andrásy.

*Szeretlek én egyetlenegy virágom,
 Szeretlek mint senkit a nagy világon,
 Ha ez az egy reményem is csak mulandó álom,
 Ucháczius bácsival rajt ütök a kozákon.*

Európa (kit Andrásy és Beaconsfield ölelgetnek.)

*Elmennék én ti hozzátok az este,
 Ha az a vén medve redm nem lesne . . .*

(E pillanatban belép Gorcsakoff Bismarckkal és Crispivel. Európa kiszalad a szobából.)

*

II. felvonás.

Elsőbbi helyiség.

Andrásy. A császár megígérte, hogy Európa érdekeit tekintetbe fogja venni —

Gorcsakoff (magában dudol.)

*De csak úgy — ha le lehet!
 De mikor nem lehet!*

Andrásy. Kérem excellentiádat, ne zavarja meg szónoklatomat . . .

Gorcsakoff (csak dudolva.)

*De csak úgy — ha lehet!
 De mikor nem lehet!*

Andrásy. Váltsa hát be ígérte.

Gorcsakoff. Nagyon sajnálom, de már kiadtuk a rendeletet az új mappák készítésére . . .

Andrásy. Követelem!

Gorcsakoff. } *Kis Komárom-Nagy-Komárom,*
Crispi. } *Hamis ám ez mind a három!*
Bismarck. }

Andrásy.

*Te csaltál meg, nem én téged,
 Délbáb volt a hűséged!*

Gorcsakoff (bevezeti Boszniát és Hercegovinát.) Ne mondja excellentiád, hogy nem vagyok hozzájő indulattal: vegye el azt a két lányt, egyik szebb a másiknál.

Andrásy (duzzogva hátat fordít.)

Gorcsakoff (bevezeti Egyiptust.) Anglius barátom! Kleofatra tüje ugys már a magáé . . .

Beaconsfield (szintén hátat fordít.)

Gorcsakoff. Nos hát mit fognak cselekedni?

Andrásy.

*Nem messze van Budapest,
 Oda megyek egyenest,
 A honvéddel kirukkolunk,
 Oláh földre masirozunk.*

Beaconsfield.

*Bezikában van egy flotta kikötve.
 Ott lesi a parancsamat füstölve.
 Ki is adom neki azt a parancsot,
 Füstölje ki Byzanczból a kullancsot.*

Gorcsakoff (pakol és megy.)

*

IV. felvonás.

Európa kisasszony boudoirja.

Gorcsakoff (belép s megakarja ölelni.)

Európa (segítségért kiált.)

Andrásy } (berohannak.)
Beaconsfield }

Gorcsakoff. Ez a kis lány, hamis kis lány —

Európa (belevág.)

*De nem jár a muszka után,
Nem is mondja ily legénynek,
Adjon isten engem kendnek!*

Gorcsakoff.

*Palacsinta, sárga répa, töpörtyű,
Szépség elvarázsoló gyönyörű.*

Andrássy.

*Mézes madzag, fodormenta, dísznósajt
Mégse lesz meg az, amit szived óhajt!*

(Kidobják Gorcsakoffot.)

*

V. félvonalás.

Csatatér.

Ucháczius (bomból.) Bum-bum!

(Népség és katonaság vonul át a szinpadon.)

*

Kardal.

Fel ős Buda gyermeke, fel szaporán,

stb. stb.

Apró hírek.

□ IX. Pius halála után csak Magyarhonnak van még Pápája.

* * *

> A muszka befejezte szervezéseit. Ázsiában már meg is Van, Európában pedig, úgy remélik, nemsokára meglesz.

* * *

* A görögök a török birodalomba törtek be, hogy megvédelmezzék a keresztény lakosságot a törököktől. De hát ki védelmezi meg majd a keresztény lakosságot a görögöktől?

* * *

☺ Az »Odyssea«, mely ezen sorral kezdődik: »Múzsza, nevezd te nekem férfit...« metsző, de érdemelt satyra Görögország mai vezetőire.

* * *

☉ Izabella királynét, jöllehet anyja a mostani uralkodónak, a madridi udvarnál mégis csak távoli rokonnak tekintik.

* * *

× »Hm, hm!« mondá az »Ellenőr« mikor arra ébredt, hogy Londonban a Gladstone és a »Daily News« ablakait bevették.

* * *

♂ »Ha, hah!« kiállt föl Verhovay. »Ez az én művem! Az »Ellennews« és a »Daily News« lebontott tekintélyének torlaszaira állva, bömbölök a moszkói győztes ellen!«

* * *

+ »Szöjjön be benneteket a pók!« morgá Hermann Otto és leült és irt egy okos könyvet.

Georgius rex.

— Makáma. —

MENJEK-e ne menjek? — Mi lesz jobb árva fejemenek? — kérdezi György magába — Hiába! — Nem kap tanácsot senkitől — s a nagy fejtörésben majd kidül — beteg kívül — belül. — Baj akár berukkol — akár czurukkol. — Ha ereszkedik Kládesbe — Hóbart küldi Hádesbe — s ha meghunyászkodik, hát — az irhát — kiporolja rajta — az az alattvaló fajta — kik tudnak köveket — vagy ötvenet — ablakon behajítani — akár Verhovay.

Másrészt — meg a vést — közeledni látja — görögök tájára. — Bulgáriában százezernyi — a görög, kiket bezsebelni — a muszkának van kedve — azt se kérdezve — ki apja fiai. — Jaj! — Fehér cásárja — Bolgároknak deklarálja — annektálja — adoptálja.

Különbön Konstantinápoly is — ép oly görög, mint Philippopolis — a mienk volt régente — vagy öt-száz esztendeje — s most jusson muszka — guzsba? — Szomorkodik — hát György is fohászkodik. — Fölnéz az egekre — s egyszerre — valami lármát halla. — Nincs tisztában magával a: — Káprázat-e vagy sem? — Nem. — Hang a másvilágról — mely átszól. — I. i. megszámva öt Szolon — ekkép beszél le egy messzeszólón: — Mitől se félj — jót remélj — nem a muszka fog — ki rajtatok! — Hunczut a muszka — megcsalni mást neki nem munka — de százszorta — hamisabb a görög fajta, — aki a muszkát újján forgatja. — Ignatieff — a diplomata sous-chef — a cásárnak jó fia — Az Ája-Zsófia — hegyébe — tetézte — tevő le — a dicsőséget — e semmiséget — mondván: ezzel érd be! — honfiam ugys kilopják — alóla kupját!

Ez volt a beszéd vége. — György keblébe — betére — a béke. — Meg volt immár nyugodva. — Nem csoda.

Harcztéri tudósítás.

Orosz főhadiszállás febr. 4. Trónörökös nagy hercegünket annyira csiklándozta ma a béke-alkudozás, hogy elhatározta: miszerint a vele személyes barátságban élő Abdul Hamid zultánt személyesen keresi föl Konstantinápolyban, hogy tőle ez ügyben tanácsot kérjen. Csak mintegy 150,000 főnyi csekély kísérettel indult el Drinápolybul, még pedig oly gyorsan, hogy utközben megbotolva, vagy két városnak és tizenhárom falunak estünk neki. 3.-án este alig maradt időnk egy kis hideg fagygyertyára, mivel 5 cs. fensége tartott tőle, hogy elmulasztva a látogatási órát, a zultánt nem fogja a háremben találni.

* * *

London, febr. 2. Tegnap Lord Beaconsfield a vele személyes barátságban levő muszka főhadvezér egéssége után tudakozódott. E végből mintegy huszonnégy vértés hajóbul álló raj által küldte el jegyét a Dardanellákba.

Mokány Berczi

a dombszögi kaszinóban.

— Látogatás Gedellőn. —

Sahaj!

Még mindéig az bánat kukoricza-máléja fekszi meg az gyomromat. Mán ennek gyökeres kúra kő, mondok. Megkérdem a jórdány kilörgos szaftos feleséginek a birka-pofografíájú törvényes urát: mit kommandál az kebelbeli gengesigemrű? Mer a gégámon nem szalad le ugy a falat, ahogy muszáj neki.

Rosz blattot is mutathattott a cifferblattom, mer

aszondta dr. Jacques Arisztotabelesz, kumiszt igyak. Eleinte azt tudtam, németül értette a dr. Jakhecz. Mán is befele fordítottam a pöcsétgyűrűm czimerit. De homejopatikássan gondúta. Komisz állapotot kumisszal!

— Heős a nyögés! nyögök vissza. Csinyájon a hasonzenvéstet hason gyógyítást. De hun szörözsek én kumiszt? Az első ősapám óta egy Mokány se jéltlú-borral. Mér hogy a zsendicze nem haszná, vagy a savó? — önteném Széll Kálmányba! A kilörgos nem tágitott a kumiszt mellől, hagyintanám el a feleségítűl. Lögyék hát! De hun mérik? Hun szűrik? Hun isszák?

— A gödöllői kastélyban!

— Micsa! A gedellői kastélyba! Jancsi, hamarossan a szandlóferemet, oszt el a stáczióra! Egy italon lönni az udvari vászonnipsiggele: ekkő neköm csak! Régótűl is szomjas vagyok hummi udvari belső pesztrára. Gyi te!

Szép zavaros délelőtt érkeztem az udvari udvarba. Az anya-galamb kiszállt vót a ducz alul, csak a kicsi gerlicze maradt otthol, ejtenék engödelmes csókot arra jaz csöpp kacsojára. Távol röpködött, csak a kaczagását hallottam. Német legyenek, ha szól így a bugaczi toromba a kis harang! De még az arany is ugy csöng mellette, mint a bivalybornyu böggése. Szerettem vóna, ha elejibe huznak a czerimónia porázján — de éppen a pispek-tanítottja jaczintgatott véle egy ménkü vastag gyeográphijával. Mán peig ne háborgassuk az tanuló ifjuságot! mondá apám, mikő mellátott, hogy a hosszú istálló tüvibe gombozunk.

Egy keszeg lokáj keveredett elejibém. Oan sima vót az ábrázattya, mint a szerű.

— Hékkás, izé, herr fon bedinter! Vó iszt miskulancia fon ferdmilich?

— Mán uram, mondá ü csöppentett szittya dija-alektusba, ha németül akar beszélni velem, hát ezt magyar szóval cselekedje!

— Szervusz, földi! Hát magyar maga? mondám örömvél. Sose néztem vóna ki a koppasztott képiből, hogy valaha magyar szörzsáll bujt ki belülle!

— Már csak magyar sorban vagyunk itt.

Bementünk a kumistállóba. A hetvenhetedik szakács gyalázkodott a kancza-lével; szürte, habarta, erjesztette, üvegre is fejtette. Mán pökni akartam bele akkorát, mint a cigánytót: amikor mellátom, hogy hátul az egyik udvari kisasszony szopogatja magába, mer genge volt begyre. Fölágoskodott bennem az lovagias gavallér. Fehér cselédet nem ejtek utállatba! . . . antul is kevesbé, mer ugy vettem ki az plánumot, hogy ital erjedése után kebel gerjedése következék. Elegányossan oda jis lipköttem a belső pesztráhol. De ez az ő fehér anglus csuka szömivel akkorát nízett rám, hogy elfelejtettem Sasku Károlyt minden diszes társalgóstul. Mire avval akarom biztatni magamot hogy: Berczi no! — mán hült helye volt a hideg kisasszonynak, akanna mög benne a magyar szó!

Keserűségembe egy deczileterkét magamba hazudtam abbul a lú-sompányerbül. Szinte jézzettem, hogy kérdzkeedik vissza belülle ez a savanyó ital az ides anyjába. De ha legyürtem az ánglius leczkét, csak magamba fujtom ezt a tatár foladikot is, csinyána rá gazélt Szász Károly, oszt inná meg Bódenstét!

De hát azér orvosság, hogy ne jítassa magát! Végre is csak megszavazta gyomrom a sanyaru betér-

jesztést. Gyógyulok-e maj tülle ides hazám, aki egy sorba vagy szenyvedő fjjaddal! . . .

Menj utambú, czoki hon-bú! Ott látom sorjában az kisasszonylábu paripákat. Jaj, az az egyik! Nem is azt sajnálom mán hogy nem ü asszony, mint a hogy azt fájlalom, hogy nem én vagyok Bukanyér! Akkó tán az ánglius lédi Szaladjel is megátt vóna a szavamnak.

Hogy a lóhölgynek a budojárjába nyitottam, lekaptam a fejemből a sipákat. Tisztólet, hódulat! Ellőtte tükör, mellette csokoládé! Azt a száraz okos fejit mosologva fordította felém. Megírzette bennem az nőmös istálló-termízetet.

Belépett az ápoló nevelője is. Szép körszakállu magyar kocsis.

— No honbarát, udvarfi, hazám kocsissa!.. tudom a luat kívül-bévíl; de ha ehhol foghatót valaha füsült még halandó vakaró: kumisz-kanca legyen egy álló hétig!

A magyar kocsis egy darabig rám néz, oszt azt ereszti ki a foga közzül hogy:

— Ször, áj du not öndersztend ju, ször.

— Az ám, mondok, a szörihöl fogva a tükör is vak ablak.

— Áh? Áj du not naó ju!

Hát ez a magyar nem oan egyesített hármás királyságbéli brit vót-e mint akar Derby, futtatnám meg! Avvót biz a, bökné meg Bökömföldi, honyi szoja ki mali páncs!

No, még azt a másík páncsot, a kumiszt is itt ugy szürik együve, mint ángliust az magyarval. Akar aszondanám: Porczmút-vármegye, akar peig ezt hogy

Dombszögshire! A gyöngy pejkó véknyau nyerinlett utánnam. Csikómadiner, gud najt! Tisztólet, lódulat!

Az alsó épületnél elmenet, hamarossan összeterelgettem vagy egy fogásra való domesztikot. (A donyesztikok s egyéb udvari jérczikék csak távulrú bámulták uri szöméjomet.) A lokájokat peig csak azé zavartam egybe, hogy mondok meghilom őket ekkis udvari csöndesre. Maj főveti őket az piz. Nincs hova kötsík. Vágok szelelő likat a portmonéjukon; ha' párologjék el belülle a fölös! Efogadták nagy örömvél, mer a heveris szófogadás maj feltörte tenyerükbe jaz bürt.

Az nagy korcsimába oszt rendütem nekik szujarét. Együtt a kumisz-svajczer is, nem hibádzott az ánglius magyar kocsis se, kompareját akki csak tisztóletnek tarhatta, hogy nőmös uri magamval megüsmerkedjen, mer azt láttam, hogy nem vagyok előttük idegöny.

— No Szalvaládi Jóska, kajáttok oda az kernyelnek, vaz gút und tájer! Csapra jaztat a grand sató dományi vinkót! Ádám, Pétör: a javábul reszeljetez a nagyságos cselédek srófos fülibe, ha jaztat nem akarjátok, hogy a jobbik czimeremnek mind az öt ága a képetekbe dagadjon bele!

Hozta a Jóska, huzta az Ádám.

— Tyuhahaj! uhongott a magyar ánglius és a gyalútt pofája fölé egy tizes flórest ragasztott oda; az ójtott lábajit meg lökdöste szét magátul, mintha nem is az övé lettek vóna. Nem hagyta el a magyar vér. Jó mulató, gyözös, »kibiri« gyerek vót ü. A fajtáján nem fogott a beretva.

Az ánglius magyar nagyokat ivott és hallgatott mint a gerenda. A többi se koplalt.

Mikor ki vótak mán kiszülve és elejibe száutva jaz vetísnek: nem kiméltem a magot, öreg rostán hullajtottam. Lött is termis! Mikor dufla hegyivel vót a tányér: négy disznó szaladt a markomba.

Oda is tüzettem őket a tükörbe, oszt nekik húzatam a győzedelmi marsot.

Hadd is szólják Gedellőtül Domszögig!

KATHEDRAI BÖLCSESSÉGEK.

A löport a klastromban találták föl, ami azonban a kö-zépkor óta nem szokott előfordulni.

*

Gutenberg előtt a nyomdászok csak másolók voltak, ki-véve a szent képeket, melyeket már akkor is fába metszettek.

*

Két piczula is pénz, ha nincs.

*

VI. Sándor pápa, ez a gyalázatos férfiu, még saját gyer-mekeivel is rokonságban volt.

UJ-HELLEN KÖLTÉSZET.

I. Anakreon verseiből.

Ugat, in, a komondor
S beszél a Komondórosz,
S delel a Delijannisz,
Izeg mozog Athénben
Az Argüropoloskosz,
Meg a Papadopolosz
S párja: Mamadomula,
Rág mint a szü a Szuczosz,

Míniszteri minesztrán
Óhesterré kiházott.
Oh mennyi szép bogárka!
Nem csoda hogyha viszket
Athénének a bőre —
És nincesen ki vakarja!
Ha török jó vakarni,
Mi lesz ennek a vége?
Egy szörnyű Zimbrakaki!

II. A hét görög bölcs mondásai.

Üss törököt, ha kötözve vagyon; nem jó kötözetlen.
Panhellén hogy légy, ijedelmed páni legyen csak.
Nincs pénzed? Sohse báná, míg a szomszédnak van, a hol lopsz.
Tíz drachmád legyen legalább, hadakozni ha készülsz.
Muzsika ha békét köt, nem jó kötekedni törökkel.
Cuique suum, — török, add ide nekem, amid van; enyém az.
Csiklándozd Kruppot, de előbb nézd, meg van-e töltve.

III. Tyrtaeus hazzei dala.

Rajta, ki Héaraklész fia, most usz! usz! álljon a sikra!
Fáradt már a török, angyala hogy ne legyen!
Nem bántott titeket, — mily bántalom! Itt a boszú most.
Hajtlák! Tölts! Czelozz . . . Ott Marathon, marakodj!
Miltiándész árnyéka veled! Szalámisz alejku!
És Themisztokelész Thémiszze lássu jogod.
Rajta tehát, Danaosz fia, szájt hisz tálatni jól tudsz,
Táts hát, táts már szájt, s kapd be a vén törököt.
Tárj zsebét is, dugd zsebre ha pár p a r a nála vagyon még;
Hogyha p a r á n y i a díj, — kétszer is annyi a dics.
Ám ha arany i r á t lelsz még (heuréka!) zsebében,
Légy lyrikus, bár hős épikus izü nagyon.
Nem félsz, léroosz, ugy é. Reterál már, látod, a turkus,
Kisebb gondja nagyobb, mint a te hősi csatád.
Első ember e föld kerekén volt Alkibiadám
Most első tehet itt bármelyitek, fiaim.
Föl hát, itt a határ! Toppanj bé! Pasamadiner!
Hős agamemnoni kéz verje te Memnon azját!
Légy bika, légy ökör és veled szöklök el — Zeusz ugyse! —
Szép Európa, mivel nála ki győz? az ökör.

Suttyomberky Dárius

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

Megközvacsoráztam.

Tisza Kálmánné többsége kétségtelen. Pártja ren-
dületlen. Nincs szökevény, vakandok. Mind csupa ma-
meluk!

Mért hogy nem bocsátotta a tarifát szavazás alá
ezen a vacsorán? Még Kerkapolyi is rá adta volna a
voksát.

Ittunk — ettünk — mulattunk. Diétáimat mind
ott hagytam, azért bizony ideje lesz már haza takarodni.
Pakolj Pista!

MŰFORDÍTÁSOK.

Fallere et effugere est triumphus.
Csalni és megszökni: ez a diadal.

Comes minore sum futurus in metu qui maior absente habet.
Gróf! kisebb félelemben leszek melletted, ki távollevő ösökel birsz.

Levis Agyeu —
Levi agyó!

Neque excitatur classico miles truci.
Nem idézi a klasszikusokat a török katona.

Jam jam futurus rusticus.
Már-már futóban az orosz!*)

*) Az ám, Konstantinápoly felé, professor ur! B. J.

Fületlen gombok.

Füstölgő felköszöntő

fellengős fiatal fatytyúknak.

FAGYASZTÓ fagyban figyelmesen firkálom faggató furaságaimat. Fülcs fejem fenekéből fenesok filigrán fogalom fakadoz fel:

Förtelmesen felzudult fürgeteget folyóévben felne fogj!
Földi forgandóságod folyama folytonosan frissen folydogáljon!
Forduljanak félre felbőszült fellegek falaidtól!

Felette féltékeny, finnyás feleséget felne fogadj; felfordul férhasságod fája. Finomul főző, fáradozó feleséggel felezd falataidat! Felne forgassa féktelen feleselés frigyeteket. Fás-lizz, fűrdess fűrge fucskákát.

Fegyvered fenyegetőzzék, fizetésed fényeskedjék, felfogásodat felszégesség felett függetlenül fabrikáld. Felfuvalkodástól fordulj, fogfájást, főfájást füttyülve feledd!

Fityfene fujjon fel!
Fekete filkód

Fehérvári Farkas
furfangos fráter.

Meddő házasság.

Szegény fejemre háromlott ama kár
Mitől mindenkit mentsen szent Makár:
Hát nőmtől elijedtek végkép a gólyák
S hasztalan heverték a lepedők a pólyák.

ALAPOS AGGODALOM.

Birike. Mamám, kis mamám... hát ha majd nátha s fogsz lenni a bálban?

Várakozás.

DONNA Klára, donna Klára
Sirva hajlik ablakára,
S könyben uszó szép szemével
Néz az utczán szerte széjjel.

»Nem jó mégse« — mondja halkán, —
— S szíve sajog, keble dobban —
»Esdekelve kértem érte...
Hogy fogadta! hogy ígérte!

S kételyimet lenyugtatta
Oly édesen mondogotta:
»Föld megindul, ég szakadhat:
De én állok a szavamnak!

Igy sóhajtván donna Klára
Sirva dőlt le pamlagára,
De im jönnek, — lépteket hall,
— Szíve liktet uj rohammal.

»Ég ha ő az!« — Már közel van
Kopogtatnak — most betoppan.
Felsikolta donna Klára,

Itt van végre a ruhája.

Brutus.

G á z e l.

— *Tekintetes Mokány Bertalany urnak ajánlja a szerző.* —
(Bódenstét nyomán arra a nótára hogy aszongya: „Schöneres gibt's nicht.“)

HA nap leszállt s az est beállt, —
Már annál szebb nincs!
Két gyertya fény s négy-öt legény —
Már annál szebb nincs!
Ha kéz alatt simúl a »blatt« —
Már annál szebb nincs!
Zöld asztalon »vizi« vagyon —
Már annál szebb nincs!
»Czukassza« nagy s te »forhand« vagy —
Már annál szebb nincs!
S ha e mellett még »blindeled« —
Már annál szebb nincs!
Vagy hasba látsz és vissza vágsz —
Már annál szebb nincs!
Nagy »drukk« között, ha beütött —
Már annál szebb nincs!
S ellenfeled ha — elijed —
Már annál szebb nincs!

Bob.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Mnt. R. (Egr.) Köszönetünket azért a fölvilágosításért, hogy Amerikában mostani időszámításunk előtt már 200 évvel ismerték a telephont »uranophon« és »nebulophon« név alatt.

— **Lidércz.** Verse, melyet mint »jó hatást« ajánl, csak arra a titkos doktor úrra volna jó hatással, bár egyébként maga e verszet sem ér többet, mint annak a titkos doktor urnak a recipijéje. — **Ulisz (Zmbr.)** Soha elismerés nem esett oly jól lapunknak, mint goszpodin Popovics Mitának rimes dühöngése a »Pred Vszkren« (Föltámadás előtt) ezimű, Ujvidéken megjelent ékes munkája 108. lapján, hol a »Borsszem Jankó« ugyancsak kikap azért, hogy szereti a törököt és nem szereti a muszkát. Érte különben ily kitüntetés már a »B. J.«-t magyarhoni oláh és orosz lapok részéről is. És ezek az urak panaszkodnak elnyomatásról, mikor az ellen az ország ellen, melyben élnek, büntetlenül szórhatják a legocsmányább rágalmakat. Mért nem vándorolnak ki szent Oroszországba? De ezek az urak is, mint a zsidók, imádságukban Jeruzsálemet kérik, tényleg azonban itthon maradnak, ahol igen jól érzik magukat. De hiszen a panék, goszpodinek és domnyulék egy megbővített Oroszországtól várják a megváltást. No, Beszarabia már »meg van váltva.« A többi következik. Zetre ászke! Zsivió! Na zdar! A melléklet szomorú színben tünteti föl a néptanítónak ugy anyagi mint szellemi elmaradtságát. — **H. B. (Trd.)** A »női öltöny-szabászat« tanárának manifestuma bizonyára a legérdekesebb okiratok egyiké. Kár, hogy terjedelme nem engedi meg a közlést. Hogy a jeles tanár meg van győződve afelől, miszerint arra Torda körül ő mentette meg a világot, az nemes önértéktől emelt kiáltványának minden sorából kilátszik. Ez a modern szabász antik szabású férfiú. — **Dongó.** Jó tréfa; de azt, akiről szól, elég volt egyszer megemlíteni. — **S. M. (Pp.)** Ön meg fogja találni a »B. J.« dicsőségéhez vezető utat. — **H. J. (Mrcel.)** Az ilyen régi jó firmától nem is vártunk roszt. Már nagy őse iránt való tiszteletből is, ki a világ végéről lógatta le bakancsba fűzött huzáros karika-lábát, közöljük a magukban is jó humoru apróságokat. — **L. E. (Bdps.)** Abban a levélben, egy megcsalott leány levelében csak a helyesírás mulatságos. Tartalma annál szomorúbb s nem szép világot vet az adressatusra, hogy a boldogtalan teremtetést még neveltségessé is akarja tenni. A kéziratot az illető ur, megvetésünk őszinte kifejezése mellett, elviheti szerkesztőségünkbe. — **Brutus.** Többnyire beválnak. — **Bob.** Jeles zöngemény. Folytassa. — **A. J. (D. Szl. Mrtn.)** Fájós szem nem elég jogczim a »Borsszemre.« — **P-p R-a.** Az éfélékben a személyes vonatkozást, ha bántó, kerüljük. Pedig úgy látszik, hogy közleményeit ellenszenvedik-tálta. — **M. I. (Ujedk.)** Ilyeket előszeretettel közölnek az »Üstökös« meg a »Családi Kör«. Küldje be oda. — **Ö-g R-i.** Mulatságos gondolat, bár nem új. Lehet belőle valami. Az üzenet önnek szólt. — **T. M.** Vagy három üdvezül, a többi meghal. De azért bátran elő a többivel is! — **Kópé.** Igen jók akadnak a küldeményben. Mentől sürűbben! Az sem utolsó, hogy egy soproni tanár (authenticus) sorrendben a következő tárgyakról tartott föl-olvasást: 1. a kaméliáról, 2. a számárról, 3. a paprikáról, 4. a szerelemről s 5. a rhebarbaráról. Szives közreműködésére nézve: folytassa fáradatlanul fűszeres furcsaságainak felfűzését. Flóressel fizetünk. — **M. D. (Ks.)** Az élez úgy látszik a tengerszorosba szorult. — **K. L. (Sz. Fhrvr.)** Dolgozatait tisztelettel mellőzzük. Talán az »Üstökösnél«; ott szívesen látják. — »Abczug-dal.« Abczug neki! — Az »U-g« egy olvasója. Nem adjuk mi a »Családi Kört« száz »Ung«-ért sem!

Felolcs szerkesztő: CSICSERI BORS.